Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

25. června 2020*

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika – Omezující opatření přijatá vzhledem k situaci na Ukrajině – Zmrazení finančních prostředků – Seznam osob, subjektů a orgánů, jimž se zmrazují finanční prostředky a hospodářské zdroje – Ponechání jména žalobce na seznamu – Povinnost Rady ověřit, zda bylo při přijetí rozhodnutí orgánu třetího státu dodrženo právo na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu“

Ve věci T-295/19,

Oleksandr Viktorovyč Klymenko, s bydlištěm v Moskvě (Rusko), zastoupený M. Phelippeau, advokátkou,

žalobce,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené A. Vitrem a P. Mahnič, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí Rady (SZBP) 2019/354 ze dne 4. března 2019, kterým se mění rozhodnutí 2014/119/SZBP o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci na Ukrajině (Úř. věst. 2019, L 64, s. 7), a prováděcího nařízení Rady (EU) 2019/352 ze dne 4. března 2019, kterým se provádí nařízení (EU) č. 208/2014 o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci na Ukrajině (Úř. věst. 2019, L 64, s. 1), v rozsahu, v němž tyto akty ponechávají jméno žalobce na seznamu osob, subjektů a orgánů, na které se tato omezující opatření vztahují,

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení D. Spielmann, předseda, O. Spineanu-Matei a R. Mastroianni (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Projednávaná věc spadá do rámce sporů týkajících se omezujících opatření přijatých vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci na Ukrajině po potlačení demonstrací na Náměstí nezávislosti v Kyjevě (Ukrajina) v únoru 2014.

2 Žalobce, Oleksandr Viktorovyč Klymenko, zastával funkci ukrajinského ministra příjmů a daní.

3 Dne 5. března 2014 přijala Rada Evropské unie rozhodnutí 2014/119/SZBP o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci na Ukrajině (Úř. věst. 2014, L 66, s. 26). Téhož dne přijala Rada nařízení (EU) č. 208/2014 o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci na Ukrajině (Úř. věst. 2014, L 66, s. 1).

4 Body 1 a 2 odůvodnění rozhodnutí 2014/119 znějí:

„(1) Dne 20. února 2014 Rada co nejdůrazněji odsoudila veškeré použití násilí na Ukrajině. Vyzvala k okamžitému ukončení násilí na Ukrajině a k plnému dodržování lidských práv a základních svobod. Apelovala na ukrajinskou vládu, aby zachovala maximální zdrženlivost, a vedoucí představitele opozice vyzvala, aby se distancovali od těch, kteří se uchylují k radikálnímu jednání, včetně násilí.

(2) Dne 3. března 2014 Rada rozhodla o zaměření sankcí na opatření pro zmrazení a zpětné získání majetku osob určených jako osoby odpovědné za zneužití ukrajinských státních prostředků a osoby odpovědné za porušování lidských práv na Ukrajině s cílem konsolidovat a podpořit právní stát a dodržování lidských práv na Ukrajině.“

5 Článek 1 odst. 1 a 2 rozhodnutí 2014/119 stanoví:

„1. Zmrazují se veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které náleží osobám určeným jako osoby odpovědné za zneužití ukrajinských státních prostředků a za porušování lidských práv na Ukrajině, a fyzickým nebo právnickým osobám, subjektům či orgánům s nimi spojeným, jak jsou uvedeny v příloze, nebo které jsou těmito osobami nebo subjekty vlastněny, drženy či kontrolovány.

2. Žádné finanční prostředky ani hospodářské zdroje se nezpřístupní přímo ani nepřímo fyzickým nebo právnickým osobám, subjektům či orgánům uvedeným v příloze ani v jejich prospěch.“

6 Podrobná pravidla pro toto zmrazování finančních prostředků jsou stanovena v čl. 1 odst. 3 až 6 rozhodnutí 2014/119.

7 V souladu s rozhodnutím 2014/119 ukládá nařízení č. 208/2014 povinnost přijmout předmětná omezující opatření a stanoví pravidla pro tato omezující opatření, která jsou formulována v podstatě totožně s pravidly obsaženými v uvedeném rozhodnutí.

8 Jména osob, na které se vztahuje rozhodnutí 2014/119 a nařízení č. 208/2014, jsou uvedena na seznamu v příloze uvedeného rozhodnutí a v příloze I uvedeného nařízení (dále jen „seznam“) spolu s odůvodněním jejich zařazení na seznam a s dalšími údaji. Jméno žalobce původně nebylo na seznamu uvedeno.

9 Rozhodnutí 2014/119 a nařízení č. 208/2014 byla pozměněna prováděcím rozhodnutím Rady 2014/216/SZBP ze dne 14. dubna 2014, kterým se provádí rozhodnutí 2014/119 (Úř. věst. 2014, L 111, s. 91), a prováděcím nařízením Rady (EU) č. 381/2014 ze dne 14. dubna 2014, kterým se provádí nařízení č. 208/2014 (Úř. věst. 2014, L 111, s. 33) (dále společně jen „akty z dubna 2014“).

10 Akty z dubna 2014 bylo na seznam doplněno jméno žalobce s identifikačními údaji „bývalý ministr příjmů a daní“ a s odůvodněním, jež zní následovně:

„Osoba, jež je na Ukrajině vyšetřována z důvodu účasti na trestných činech v souvislosti se zneužitím ukrajinských státních prostředků a jejich nezákonným převodem do zahraničí.“

11 Návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 30. června 2014 podal žalobce žalobu, zapsanou do rejstříku pod číslem T-494/14, jejímž předmětem bylo mimo jiné zrušení aktů z dubna 2014 v rozsahu, v němž se jej tyto akty týkaly.

12 Dne 29. ledna 2015 přijala Rada rozhodnutí (SZBP) 2015/143, kterým se mění rozhodnutí 2014/119 (Úř. věst. 2015, L 24, s. 16), a nařízení (EU) 2015/138, kterým se mění nařízení č. 208/2014 (Úř. věst. 2015, L 24, s. 1).

13 V rozhodnutí 2015/143 byla s účinností od 31. ledna 2015 upřesněna kritéria, na jejichž základě jsou na seznam zařazovány osoby, jimž se zmrazují finanční prostředky. Konkrétně byl čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2014/119 nahrazen tímto zněním:

„1. Zmrazují se veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které náleží osobám odpovědným za zneužití ukrajinských státních prostředků a za porušování lidských práv na Ukrajině, a fyzickým nebo právnickým osobám, subjektům či orgánům s nimi spojeným, jak jsou uvedeny v příloze, nebo které tyto osoby vlastní, drží či kontrolují.

Pro účely tohoto rozhodnutí se osobou odpovědnou za zneužití ukrajinských státních prostředků rozumí i každá osoba, kterou ukrajinské orgány vyšetřují v souvislosti se:

a) zneužitím ukrajinských veřejných prostředků nebo majetku či se spoluúčastí na těchto činech nebo

b) zneužitím pravomoci veřejného činitele za účelem neoprávněného zvýhodnění sebe nebo třetí osoby, čímž vznikla ztráta na ukrajinských veřejných prostředcích nebo majetku, či v souvislosti se spoluúčastí na těchto činech.“

14 Nařízení č. 208/2014 bylo změněno nařízením 2015/138 v souladu s rozhodnutím 2015/143.

15 Dne 5. března 2015 přijala Rada rozhodnutí (SZBP) 2015/364, kterým se mění rozhodnutí 2014/119 (Úř. věst. 2015, L 62, s. 25), a prováděcí nařízení (EU) 2015/357, kterým se provádí nařízení č. 208/2014 (Úř. věst. 2015, L 62, s. 1) (dále společně jen „akty z března 2015“). Rozhodnutím 2015/364 byl nahrazen článek 5 rozhodnutí 2014/119, a to tak, že platnost omezujících opatření byla ve vztahu k žalobci prodloužena do 6. března 2016, a dále jím byla změněna příloha posledně uvedeného rozhodnutí. Prováděcím nařízením 2015/357 byla odpovídajícím způsobem změněna příloha I nařízení č. 208/2014.

16 Akty z března 2015 bylo jméno žalobce ponecháno na seznamu s identifikačními údaji „bývalý ministr příjmů a daní“ a s novým odůvodněním, jež zní následovně:

„Osoba, proti které vedou ukrajinské orgány trestní řízení z důvodu zneužití veřejných prostředků nebo majetku a z důvodu zneužití pravomoci veřejného činitele za účelem neoprávněného zvýhodnění sebe nebo třetí osoby, čímž vznikla ztráta na ukrajinských veřejných prostředcích nebo majetku.“

17 Návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 15. května 2015 podal žalobce žalobu, zapsanou v rejstříku pod číslem T-245/15 a znějící mimo jiné na zrušení aktů z března 2015 v rozsahu, v němž se jej tyto akty týkaly.

18 Dne 4. března 2016 přijala Rada rozhodnutí (SZBP) 2016/318, kterým se mění rozhodnutí 2014/119 (Úř. věst. 2016, L 60, s. 76), a prováděcí nařízení (EU) 2016/311, kterým se provádí nařízení č. 208/2014 (Úř. věst. 2016, L 60, s. 1) (dále společně jen „akty z března 2016“).

19 Akty z března 2016 byla platnost omezujících opatření, mimo jiné pokud jde o žalobce, prodloužena do 6. března 2017, aniž bylo změněno odůvodnění jeho označení oproti odůvodnění v aktech z března 2015.

20 Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 28. dubna 2016 upravil žalobce návrh ve věci T-245/15 v souladu s článkem 86 jednacího řádu Tribunálu tak, že se domáhal také zrušení aktů z března 2016 v rozsahu, v němž se jej tyto akty týkaly.

21 Tribunál usnesením ze dne 10. června 2016, Klymenko v. Rada (T-494/14, EU:T:2016:360), přijatým na základě článku 132 jeho jednacího řádu, vyhověl žalobě uvedené v bodě 11 výše, když ji prohlásil za zjevně opodstatněnou, a zrušil proto akty z dubna 2014 v rozsahu, v němž se týkaly žalobce.

22 Dne 3. března 2017 přijala Rada rozhodnutí (SZBP) 2017/381, kterým se mění rozhodnutí 2014/119 (Úř. věst. 2017, L 58, s. 34), a prováděcí nařízení (EU) 2017/374, kterým se provádí nařízení č. 208/2014 (Úř. věst. 2017, L 58, s. 1) (dále společně jen „akty z března 2017“).

23 Akty z března 2017 byla platnost omezujících opatření prodloužena do 6. března 2018, aniž bylo změněno odůvodnění označení žalobce oproti odůvodnění v aktech z března 2015.

24 Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 27. března 2017 žalobce opětovně upravil návrh ve věci T-245/15 tak, že se domáhal také zrušení aktů z března 2017 v rozsahu, v němž se jej tyto akty týkaly.

25 Rozsudkem ze dne 8. listopadu 2017, Klymenko v. Rada (T-245/15, nezveřejněný, EU:T:2017:792), zamítl Tribunál všechny návrhy podané žalobcem uvedené v bodech 17, 20 a 24 výše.

26 Dne 5. ledna 2018 podal žalobce proti rozsudku ze dne 8. listopadu 2017, Klymenko v. Rada (T-245/15, nezveřejněný, EU:T:2017:792), k Soudnímu dvoru kasační opravný prostředek, zapsaný v rejstříku pod číslem C-11/18 P.

27 Dne 5. března 2018 přijala Rada rozhodnutí (SZBP) 2018/333, kterým se mění rozhodnutí 2014/119 (Úř. věst. 2018, L 63, s. 48), a prováděcí nařízení (EU) 2018/326, kterým se provádí nařízení č. 208/2014 (Úř. věst. 2018, L 63, s. 5) (dále společně jen „akty z března 2018“).

28 Akty z března 2018 byla platnost omezujících opatření prodloužena do 6. března 2019, aniž bylo změněno odůvodnění označení žalobce oproti odůvodnění v aktech z března 2015.

29 Návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 30. dubna 2018 podal žalobce žalobu, zapsanou v rejstříku pod číslem T-274/18 a znějící na zrušení aktů z března 2018 v rozsahu, v němž se jej tyto akty týkaly.

30 V období od prosince 2018 do února 2019 si Rada a žalobce vyměnili několik dopisů ohledně možného prodloužení předmětných omezujících opatření přijatých vůči žalobci. Rada konkrétně zaslala žalobci několik dopisů Generální prokuratury Ukrajiny (dále jen „GP“) týkajících se proti němu vedených trestních řízení, z nichž vycházela při zvažování uvedeného prodloužení.

31 Dne 4. března 2019 přijala Rada rozhodnutí (SZBP) 2019/354, kterým se mění rozhodnutí 2014/119 (Úř. věst. 2019, L 64, s. 7), a prováděcí nařízení (EU) 2019/352, kterým se provádí nařízení č. 208/2014 (Úř. věst. 2019, L 64, s. 1) (dále společně jen „napadené akty“).

32 Napadenými akty byla platnost dotčených omezujících opatření prodloužena do 6. března 2020 a jméno žalobce bylo ponecháno na seznamu se stejným odůvodněním, jaké bylo připomenuto v bodě 16 výše, doplněným upřesněním následujícího znění:

„Z informací uvedených ve spisu Rady vyplývá, že při trestním řízení, z něhož Rada vycházela, bylo respektováno právo pana Klymenka na obhajobu a jeho právo na účinnou soudní ochranu. Dokládá to zejména rozhodnutí vyšetřujícího soudce ze dne pátek 5. října 2018, jímž [se povoluje] zvláštní vyšetřování *in absentia*.“

33 Dopisem ze dne 5. března 2019 informovala Rada žalobce o ponechání omezujících opatření vůči němu v platnosti. Rada odpověděla na vyjádření žalobce obsažená v korespondenci ze dne 19. prosince 2018, 21. ledna a 4. února 2019 a předala mu napadené akty. Kromě toho mu stanovila lhůtu pro předložení vyjádření před tím, než bude vydáno rozhodnutí ohledně případného ponechání jeho jména na seznamu.

Skutkové okolnosti po podání projednávané žaloby

34 Rozsudkem ze dne 11. července 2019, Klymenko v. Rada (T-274/18, EU:T:2019:509), Tribunál zrušil akty z března 2018 v rozsahu, v němž se týkaly žalobce.

35 Rozsudkem ze dne 26. září 2019, Klymenko v. Rada (C-11/18 P, nezveřejněný, EU:C:2019:786), Soudní dvůr zrušil rozsudek ze dne 8. listopadu 2017, Klymenko v. Rada (T-245/15, nezveřejněný, EU:T:2017:792) (viz bod 25 výše), a akty z března 2015, z března 2016 a z března 2017 v rozsahu, v němž se týkaly žalobce.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

36 Návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 3. května 2019 podal žalobce projednávanou žalobu.

37 Dne 29. července 2019 předložila Rada žalobní odpověď.

38 Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil repliku ve lhůtě, která mu byla k tomuto účelu stanovena, byla písemná část řízení dne 20. září 2019 ukončena.

39 Vzhledem k tomu, že došlo ke změnám ve složení senátů Tribunálu, byla věc v souladu s čl. 27 odst. 5 jednacího řádu přidělena šestému senátu, k němuž byl přidělen nový soudce zpravodaj.

40 Dne 20. listopadu 2019 vyzval Tribunál v rámci organizačních procesních opatření podle článku 89 jednacího řádu účastníky řízení, aby se vyjádřili k důsledkům, které je třeba v projednávané věci vyvodit z rozsudku ze dne 11. července 2019, Klymenko v. Rada (T-274/18, EU:T:2019:509), a z rozsudku ze dne 26. září 2019, Klymenko v. Rada (C-11/18 P, nezveřejněný, EU:C:2019:786). Účastníci řízení tomuto opatření ve stanovené lhůtě vyhověli.

41 Podle čl. 106 odst. 3 jednacího řádu platí, že pokud účastníci řízení ve lhůtě tří týdnů od okamžiku, kdy jim bylo doručeno sdělení o ukončení písemné části řízení, nepodali žádost o konání jednání, může Tribunál rozhodnout, že o žalobě bude rozhodováno bez konání ústní části řízení. Tribunál, který pokládal projednávanou věc za dostatečně objasněnou na základě písemností ve spise, rozhodl, že jelikož výše zmíněná žádost nebyla podána, bude rozhodováno bez konání ústní části řízení.

42 Žalobce v podstatě navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené akty v rozsahu, v němž se jej týkají;

– uložil Radě náhradu nákladů řízení.

43 Rada navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl;

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení;

– podpůrně, pokud by byly napadené akty zrušeny v rozsahu, v němž se týkají žalobce, nařídil zachování účinků rozhodnutí 2019/354 až do doby, než nabude účinnosti částečné zrušení prováděcího nařízení 2019/352.

Právní otázky

44 Žalobce se na podporu své žaloby dovolává pěti žalobních důvodů, z nichž první vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění, druhý z porušení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu, třetí z absence právního základu, čtvrtý z nesprávného posouzení a pátý z porušení vlastnického práva.

45 Nejprve je třeba posoudit společně druhý a čtvrtý žalobní důvod v rozsahu, v němž Radě vytýkají, že neověřila, zda ukrajinské orgány dodržely právo žalobce na obhajobu a jeho právo na účinnou soudní ochranu, což mělo vést k nesprávnému posouzení při přijímání napadených aktů.

46 V rámci těchto žalobních důvodů žalobce s odkazem na rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Azarov v. Rada (C-530/17 P, EU:C:2018:1031), poukazuje zejména na to, že Rada opomněla ověřit, zda při přijetí rozhodnutí GP, ze kterého vycházela při zachování omezujících opatření vůči němu, bylo dodrženo jeho právo na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu.

47 V tomto ohledu žalobce Radě vytýká, že neprovedla dostatečné ověření a svévolně odmítla jeho vyjádření k jednotlivým dokumentům předaným GP.

48 Žalobce konkrétně tvrdí, že při přijetí rozhodnutí vyšetřujícího soudce Pečerského obvodního soudu v Kyjevě ze dne 5. října 2018 (dále jen „rozhodnutí vyšetřujícího soudce ze dne 5. října 2018“), kterým se povoluje vůči němu zahájit zvláštní vyšetřování *in absentia*, nebylo, na rozdíl od toho, co tvrdí Rada, dodrženo právo na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu, jak jsou zakotvena zejména v článcích 6 a 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), jakož i v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). Toto rozhodnutí totiž nebylo možné napadnout odvoláním a bylo přijato v rozporu s požadavky ukrajinského trestního řádu (dále jen „trestní řád“). Žalobce zdůrazňuje, že ačkoliv o tom informoval Radu, Rada v tomto ohledu neprovedla žádné důkladné ověření.

49 Žalobce má dále za to, že délka jeho údajného stíhání na Ukrajině není přiměřená ve smyslu čl. 6 odst. 1 EÚLP a že i po rozhodnutí vyšetřujícího soudce ze dne 5. října 2018 je zjevné, že jediným cílem sledovaným ukrajinskými orgány je odůvodnit zachování dotčených omezujících opatření.

50 Od zahájení předběžného vyšetřování totiž podle žalobce orgány, které jsou pověřeny jeho vedením, při neexistenci důkazů toto vyšetřování pouze zdržovaly a nepřijaly žádné rozhodnutí o postoupení věci soudu nebo o zastavení řízení, čímž porušily trestní řád.

51 Rada zejména uvádí – jak vyplývá z jejího dopisu ze dne 5. března 2019 – že zohlednila vyjádření žalobce, ověřila jeho opodstatněnost a s ohledem na informace získané GP měla za to, že existují dostatečné důvody pro ponechání jména žalobce na seznamu. Rada má za to, že v rámci své korespondence s žalobcem ověřila argumenty, které vznesl, když položila GP přesné otázky a dostala na ně odpovědi. Kromě toho žalobce využil svého práva být v řízeních na Ukrajině, která se jej týkají, zastoupen advokátem a účinně využil svých práv, takže jeho procesní prostředky byly někdy úspěšné.

52 Z korespondence, kterou žalobce zaslal Radě, ostatně nevyplývá, že uplatnil opravné prostředky nebo námitky, které mu poskytuje trestní řád v určitých procesních situacích, jako je zastavení vyšetřování nebo to, že vyšetřování nebylo skončeno ve stanovené lhůtě.

53 Rada mimoto připomíná, že vůči žalobci byla přijata různá soudní rozhodnutí. Jedná se o rozhodnutí, kterým se povoluje zadržení žalobce za účelem zajištění jeho přítomnosti u soudu, vydané vyšetřujícím soudcem Pečerského obvodního soudu v Kyjevě, povolení ze dne 1. března 2017 k vedení vyšetřování v rámci řízení pod číslem 42017000000000113 (dále jen „řízení 113“) a rozhodnutí povolující zahájení zvláštního vyšetřováni *in absentia* v rámci řízení pod číslem 42014000000000521 (dále jen „řízení 521“). Z dalších skutečností, jako je například oznámení ze dne 21. dubna 2017 advokátům žalobce o ukončení soudního vyšetřování, které jim umožňuje nahlédnout do spisu, ostatně vyplývá, že právo žalobce na obhajobu a jeho právo na účinnou soudní ochranu bylo v rámci řízení, která se ho týkají, dodrženo.

54 Advokáti žalobce tedy byli informováni o probíhajících řízeních, ale využívají faktu, že žalobce není na Ukrajině, k tomu, aby namítali vady řízení a zabránili tomu, aby se žalobce objevil před soudem.

55 Rada má v konečném důsledku za to, že byla schopna ověřit, že při přijetí některých rozhodnutí v rámci vedení trestních řízení bylo dodrženo právo žalobce na obhajobu a jeho právo na účinnou soudní ochranu.

56 Pokud jde o argumenty žalobce vycházející z nepřiměřené délky vyšetřování a z toho, že nebyl obviněn, Rada poznamenává, že požádala ukrajinské orgány o objasnění tohoto bodu a obdržela je, přičemž vyšetřování v rámci řízení 113 bylo ukončeno v roce 2017 a v rámci řízení 521 v říjnu 2018, což svědčí o pokroku v řízení.

57 Rada dále uvádí, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, vycházela z dostatečně pevného skutkového základu, jelikož předložila důkazy prokazující trestní řízení vedená proti žalobci v souvislosti se zneužitím ukrajinských státních prostředků i dodržení práva na obhajobu a práva na spravedlivý proces.

58 Ve své odpovědi na otázku uvedenou v bodě 40 výše Rada konečně uvádí, že z veškeré korespondence s žalobcem vyplývá, že u GP ověřila argumenty vznesené v dopisech žalobce položením konkrétních otázek a získáním dalších upřesnění.

59 Z ustálené judikatury vyplývá, že soudy Evropské unie musí při přezkumu omezujících opatření zajišťovat v zásadě plný přezkum legality všech unijních aktů z hlediska základních práv, která jsou součástí unijního právního řádu, k nimž patří mimo jiné právo na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu, jež jsou zakotvena v článcích 47 a 48 Listiny (viz rozsudek ze dne 11. července 2019, Klymenko v. Rada, T-274/18, EU:T:2019:509, bod 40 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 26. září 2019, Klymenko v. Rada, C-11/18 P, nezveřejněný, EU:C:2019:786, body 21 a 22 a citovaná judikatura).

60 Účinnost soudní kontroly zaručené v článku 47 Listiny vyžaduje, aby se unijní soud při přezkumu legality důvodů, o které se opírá rozhodnutí o zařazení jména určité osoby na seznam osob, vůči nimž jsou namířena omezující opatření, nebo o jeho ponechání na tomto seznamu, ujistil o tom, že se toto rozhodnutí, které má ve vztahu k této osobě charakter individuálního rozhodnutí, opírá o dostatečně

pevný skutkový základ. Proto je třeba ověřit skutečnosti uváděné v odůvodnění, ze kterého toto rozhodnutí vychází, tak aby se soudní přezkum neomezoval na posouzení abstraktní věrohodnosti uváděných důvodů, ale zaměřil se na otázku, zda jsou tyto důvody, nebo alespoň jeden z nich, který sám o sobě postačuje k odůvodnění uvedených aktů, podložené (viz rozsudek ze dne 11. července 2019, Klymenko v. Rada, T-274/18, EU:T:2019:509, bod 41 a citovaná judikatura).

61 Přijetí a zachování takových omezujících opatření, jako jsou opatření stanovená rozhodnutím 2014/119 a nařízením č. 208/2014, ve znění změn, vůči osobě určené jako osoba odpovědná za zneužití prostředků třetího státu, v zásadě vychází z rozhodnutí orgánu třetího státu, který je v tomto ohledu příslušný, zahájit a vést vůči této osobě trestní řízení týkající se trestného činu zneužití veřejných prostředků (viz rozsudek ze dne 11. července 2019, Klymenko v. Rada, T-274/18, EU:T:2019:509, bod 42 a citovaná judikatura).

62 I když Rada může v souladu s kritériem pro zařazení jména na seznam, jak je připomenuto v bodě 13 výše, opřít omezující opatření o rozhodnutí třetího státu, povinnost tohoto orgánu dodržovat právo na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu znamená, že se musí ujistit o tom, že orgány třetího státu, které toto rozhodnutí přijaly, dodržely uvedená práva (viz rozsudek ze dne 11. července 2019, Klymenko v. Rada, T-274/18, EU:T:2019:509, bod 43 a citovaná judikatura).

63 Požadavek, aby Rada ověřila, že rozhodnutí třetích států, o která se zamýšlí opřít, byla přijata při dodržení těchto práv, má za cíl zajistit, aby k přijetí nebo zachování opatření, jimiž se zmrazují finanční prostředky, docházelo pouze na dostatečně pevném skutkovém základě, a tím chránit dotyčné osoby nebo subjekty. Rada tak může mít za to, že přijetí nebo zachování takových opatření je založeno na dostatečně pevném skutkovém základě, teprve až ověří, že při přijetí rozhodnutí dotyčného třetího státu, o které se hodlá opřít, bylo dodrženo právo na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu (viz rozsudek ze dne 11. července 2019, Klymenko v. Rada, T-274/18, EU:T:2019:509, bod 44 a citovaná judikatura).

64 Kromě toho je sice pravda, že okolnost, že třetí stát patří ke státům, které přistoupily k EÚLP, s sebou nese přezkum prováděný Evropským soudem pro lidská práva (dále jen „ESLP“) v oblasti základních práv, která jsou zaručena v EÚLP a v souladu s čl. 6 odst. 3 SEU tvoří součást unijního práva jakožto obecné zásady, avšak taková okolnost nemůže učinit nadbytečným požadavek na ověření připomenutý v bodě 63 výše (viz rozsudek ze dne 11. července 2019, Klymenko v. Rada, T-274/18, EU:T:2019:509, bod 45 a citovaná judikatura).

65 Podle judikatury je Rada povinna v odůvodnění k rozhodnutí přijmout nebo zachovat omezující opatření vůči určité osobě nebo určitému subjektu uvést, byť jen stručně, důvody, proč se domnívá, že rozhodnutí třetího státu, ze kterého hodlá vycházet, bylo přijato při dodržení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu. K tomu, aby tedy Rada splnila svou povinnost uvést odůvodnění, musí v rozhodnutí o uložení omezujících opatření zmínit, že ověřila, zda rozhodnutí třetího státu, o něž opírá tato opatření, bylo přijato při dodržení těchto práv (viz rozsudek ze dne 11. července 2019, Klymenko v. Rada, T-274/18, EU:T:2019:509, bod 46 a citovaná judikatura).

66 V konečném důsledku platí, že pokud Rada opírá přijetí nebo zachování takových omezujících opatření, o jaká jde v projednávané věci, o rozhodnutí třetího státu zahájit a vést trestní řízení z důvodu zneužití veřejných prostředků nebo majetku dotyčnou osobou, musí se jednak ujistit, že při přijetí uvedeného rozhodnutí dodržely orgány tohoto třetího státu právo na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu osoby, vůči níž je vedeno předmětné trestní řízení, a jednak v rozhodnutí, kterým se ukládají omezující opatření, uvést důvody, proč má za to, že uvedené rozhodnutí třetího státu bylo přijato při dodržení těchto práv (rozsudek ze dne 11. července 2019, Klymenko v. Rada, T-274/18, EU:T:2019:509, bod 47).

67 S ohledem na tyto zásady plynoucí z judikatury je třeba určit, zda Rada tyto povinnosti splnila.

68 Úvodem je třeba poukázat na to, že i když je pravda, že Rada uvedla v napadených aktech (viz bod 32 výše) důvody, proč měla za to, že při přijetí rozhodnutí ukrajinských orgánů zahájit a vést trestní řízení pro zneužití státních prostředků nebo majetku vůči žalobci bylo dodrženo právo na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu, je nicméně třeba ověřit, zda Rada správně dospěla k závěru, že uvedené orgány v rámci řízení, na nichž se napadené akty zakládají, tato práva žalobce dodržely.

69 Přezkum opodstatněnosti odůvodnění, který spadá do materiální legality napadených aktů a v projednávané věci spočívá v ověření toho, zda skutečnosti, kterých se dovolává Rada, jsou doložené a mohou prokázat ověření toho, že ukrajinské orgány tato práva dodržely, je třeba odlišit od otázky odůvodnění, která se týká podstatné formální náležitosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, body 60 a 61) a je pouze logickým následkem povinnosti Rady ujistit se o dodržení uvedených práv.

70 Vůči žalobci přitom byla uplatněna nová omezující opatření, jež byla přijata napadenými akty na základě kritéria pro zařazení uvedeného v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2014/119, jak bylo upřesněno v rozhodnutí 2015/143, a v článku 3 nařízení č. 208/2014, jak bylo upřesněno v nařízení 2015/138 (viz body 13 a 14 výše). Toto kritérium počítá se zmrazením finančních prostředků osob, které byly určeny jako osoby odpovědné za zneužití ukrajinských státních prostředků, včetně osob, které jsou vyšetřovány ukrajinskými orgány.

71 Je třeba konstatovat, že Rada se při rozhodnutí o ponechání jména žalobce na seznamu opírala o skutečnost, že proti žalobci vedou ukrajinské orgány trestní řízení pro trestné činy spočívající ve zneužití veřejných prostředků nebo majetku a související se zneužitím postavení, která byla doložena dopisy GP, jejichž kopie žalobce obdržel (viz bod 30 výše).

72 Zachování omezujících opatření přijatých vůči žalobci tedy stejně jako ve věcech, v nichž byl vydán rozsudek ze dne 26. září 2019, Klymenko v. Rada (C-11/18 P, nezveřejněný, EU:C:2019:786), a rozsudek ze dne 11. července 2019, Klymenko v. Rada (T-274/18, EU:T:2019:509), vycházelo z rozhodnutí ukrajinských orgánů zahájit a vést trestní řízení v souvislosti s trestným činem zneužití ukrajinských státních prostředků.

73 Je třeba rovněž uvést, že Rada při změně přílohy rozhodnutí 2014/119 a přílohy I nařízení č. 208/2014 prostřednictvím napadených aktů doplnila novou část, která je zcela věnována právu na obhajobu a právu na účinnou soudní ochranu a dělí se dále na dvě části.

74 V první části je pouze obecně připomenuto právo na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu podle trestního řádu. V prvé řadě jsou připomenuta jednotlivá procesní práva, která má podle článku 42 trestního řádu každá osoba, která je podezřelá nebo obviněná v trestním řízení. Poté je připomenuto, že podle článku 306 téhož řádu musí každou stížnost proti rozhodnutím, jednáním nebo opomenutím vyšetřovatele nebo veřejného žalobce posoudit vyšetřující soudce místního soudu v přítomnosti stěžovatele nebo jeho obhájce či právního zástupce. Kromě toho je uvedeno, že článek 309 uvedeného kodexu stanoví, která rozhodnutí vyšetřujícího soudce mohou být napadena opravným prostředkem. Konečně je upřesněno, že řada procesních vyšetřovacích úkonů, jako je zajištění majetku a opatření k zajištění, je možná pouze s výhradou rozhodnutí vyšetřujícího soudce nebo soudu.

75 Druhá část oddílu se týká uplatnění práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu jednotlivých osob zařazených na seznam. Pokud jde konkrétně o žalobce, je upřesněno, že podle informací uvedených ve spisu Rady bylo při trestním řízení, z něhož Rada vycházela, respektováno jeho právo na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu, jak to dokládá zejména rozhodnutí vyšetřujícího soudce ze dne 5. října 2018 (viz bod 32 výše).

76 Je třeba rovněž uvést, že v dopise ze dne 5. března 2019 (viz bod 33 výše) Rada pouze uvedla, že dopisy od GP dokládají, že vůči žalobci nadále probíhají řízení 113 a 521 z důvodu zneužití veřejných prostředků nebo majetku, a pokud jde o dodržení práv žalobce na obhajobu a na účinnou soudní ochranu, výslovně odkázala pouze na řízení 521, když upřesnila, že z rozhodnutí vyšetřujícího soudce ze dne 5. října 2018 vyplývá, že tato práva byla v daném případě dodržena. Dodržení takových práv podle ní vyplývá z okolnosti, že uvedené rozhodnutí bylo přijato na veřejném zasedání za účasti obhajoby. Kromě toho toto rozhodnutí konstatovalo, že žalobce je v uvedeném trestním řízení podezřelou osobou, že jeho jméno je uvedeno na „seznamu hledaných osob“, že obvinění prokázalo důvodné podezření a že existují důvody se domnívat, že se skrývá před orgány pověřenými předběžným vyšetřováním.

77 Z toho vyplývá, že ačkoliv Rada v dopise ze dne 5. března 2019 (viz bod 33 výše) zmínila rovněž řízení 113, pouze u řízení 521 potvrzuje, že skutečně ověřila dodržení práv žalobce na obhajobu a na účinnou soudní ochranu.

78 V tomto ohledu je třeba na úvod poznamenat, že Rada neprokázala, do jaké míry rozhodnutí vyšetřujícího soudce ze dne 5. října 2018, které je aktem čistě procesní povahy, svědčí o dodržení práva žalobce na obhajobu a jeho práva na účinnou soudní ochranu v průběhu řízení 521. Jak bylo připomenuto v bodech 61 a 62 výše, v projednávané věci byla totiž Rada povinna před rozhodnutím o zachování dotčených omezujících opatření ověřit, zda při přijetí rozhodnutí ukrajinských orgánů činných v trestním řízení zahájit a vést trestní řízení týkající se trestných činů souvisejících se zneužitím veřejných prostředků nebo majetku a zneužitím pravomoci veřejného činitele byla uvedená práva žalobce dodržena.

79 Z tohoto hlediska nelze rozhodnutí vyšetřujícího soudce ze dne 5. října 2018, které je ve vztahu k řízení 521 zcela incidenční, označit, přinejmenším z formálního hlediska, za rozhodnutí zahájit a vést vyšetřování odůvodňující zachování omezujících opatření. Lze však připustit, aby z věcného hlediska bylo toto rozhodnutí, vzhledem k tomu, že bylo přijato soudem, Radou skutečně zohledněno jako skutkový základ odůvodňující zachování dotčených opatření. Je tedy třeba ověřit, zda se Rada mohla oprávněně domnívat, že uvedené rozhodnutí svědčí o dodržení práva žalobce na obhajobu a jeho práva na účinnou soudní ochranu.

80 Na rozdíl od toho, co tvrdí Rada, z rozhodnutí vyšetřujícího soudce ze dne 5. října 2018 nevyplývá jasně, že tato práva byla žalobci v projednávané věci zaručena. I když je pravda, jak zdůrazňuje Rada ve svém dopise ze dne 5. března 2019 (viz bod 33 výše), že uvedené rozhodnutí bylo přijato na veřejném jednání za účasti zástupce obhajoby a že vyšetřující soudce v něm dospěl k závěru, že žalobce je podezřelou osobou, je uveden na „seznamu hledaných osob“, státní zástupce prokázal důvodné podezření a existují důvody domnívat se, že se žalobce skrývá před orgány pověřenými předběžným vyšetřováním, nic to nemění na tom, že z písemností ve spise nevyplývá, že Rada přezkoumala informace, které jí žalobce sdělil ve svých dopisech ze dne 19. prosince 2018 a 4. února 2019.

81 Žalobce totiž uvedl, a doložil dokumenty, zaprvé, že na rozdíl od informací, které GP poskytla vyšetřujícímu soudci, jeho jméno není uvedeno na seznamu mezinárodně hledaných osob vedeném Mezinárodní organizací kriminální policie (Interpol) (dále jen „seznam osob hledaných Interpolem“), zadruhé, že na jednání před uvedeným soudcem nebyl zastoupen advokáty, které jmenoval, ale advokátem *ex offo*, který nebyl schopen zajistit odpovídající obhajobu, a zatřetí, že podmínky povolení řízení *in absentia* nebyly v projednávaném případě splněny a rozhodnutí vyšetřujícího soudce ze dne 5. října 2018 porušuje právo na účinnou soudní ochranu, jelikož proti němu nelze podat odvolání.

82 V tomto ohledu je zaprvé třeba uvést, že z písemností ve spise nevyplývá, že by Rada ověřila, nakolik je takové rozhodnutí, o jaké se jedná v projednávaném případě, proti kterému nelze podat odvolání, v souladu s článkem 42 trestního řádu, výslovně uvedeným v části napadených aktů týkající se práva na účinnou soudní ochranu (viz bod 74 výše), podle něhož má podezřelá osoba právo „napadnout rozhodnutí, úkony a opomenutí vyšetřovatele, veřejného žalobce a vyšetřujícího soudce“.

83 Zadruhé z písemností ve spise nevyplývá, že by Rada, přestože měla informace, které jí poskytl žalobce, ověřila, z jakých důvodů nebyl zastoupen jím zvolenými advokáty, ale advokátem ustanoveným *ex offo*.

84 Konkrétně je pravda, jak připomíná Rada, že v lednu 2019 obdržela v odpověď na žádost zaslanou ukrajinským orgánům a týkající se zejména otázky, zda byl žalobce zastoupen na jednání před vyšetřujícím soudcem advokátem, dopis GP ze dne 22. ledna 2019, ve kterém bylo uvedeno, že obhajoba žalobce byla zajištěna advokátem z centra bezplatné právní pomoci ustanoveným *ex offo* vyšetřujícím soudcem. Je však třeba uvést, že žalobce si ve svém dopise ze dne 4. února 2019, zaslaném ve lhůtě stanovené Radou v odpověď na její dopis ze dne 25. ledna 2019, stěžoval na to, že nebyl zastoupen advokáty, které si zvolil, a nikoli na chybějící právní zastoupení, a že Rada se spokojila s odpovědí GP, která nadto pouze přebírá velkou část rozhodnutí vyšetřujícího soudce, aniž skutečně přihlíží k faktům uváděným žalobcem ohledně ustanovení advokáta *ex offo* vyšetřujícím soudcem.

85 Z rozhodnutí vyšetřujícího soudce ze dne 5. října 2018 totiž vyplývá, že tento soudce byl informován o tom, že si žalobce zvolil advokáta, jelikož uvádí, že mu doručil nové sdělení o podezření ze dne 6. března 2018. Za těchto okolností Rada, které přísluší v případě zpochybnění legality prokázat, že důvody uplatňované vůči dotyčné osobě jsou podložené (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. září 2019, Klymenko v. Rada, C-11/18 P, nezveřejněný, EU:C:2019:786, bod 38 a citovaná judikatura), nesplnila v projednávaném případě svou povinnost ujistit se, že v rámci řízení 521 bylo dodrženo právo žalobce na obhajobu.

86 Zatřetí z písemností ve spise nevyplývá, z jakých informací vyšetřující soudce vycházel, když dospěl k závěru, že jméno žalobce je uvedeno na seznamu osob hledaných Interpolem, a proč se Rada spokojila s pouhými tvrzeními GP a vyšetřujícího soudce v tomto ohledu, navzdory všem dokumentům, které jí žalobce zaslal a které prokazují, že jeho jméno nebylo na seznamu osob hledaných Interpolem uvedeno.

87 Kromě toho tento posledně uvedený aspekt není bez významu v rámci posouzení dodržení práva žalobce na obhajobu a jeho práva na účinnou soudní ochranu s ohledem na článek 297–4 trestního řádu, podle kterého je uvedení na seznamu mezistátně nebo mezinárodně hledaných osob jednou ze dvou podmínek, které musí státní zástupce prokázat, pokud žádá o povolení vést řízení *in absentia*.

88 V tomto ohledu je třeba uvést, že vyšetřující soudce ve svém rozhodnutí ze dne 5. října 2018 zmiňuje obě podmínky, avšak nevyjadřuje se výslovně k podmínce týkající se uvedení jména dotyčné osoby na seznamu. Pokud jde o GP, je nutno konstatovat, že ve svém dopise ze dne 22. ledna 2019 pouze uvádí, že dne 5. června 2014 bylo žalobcovo jméno zapsáno na seznam mezinárodně hledaných osob a odpovídající informace byly zaznamenány do spisu generálního sekretariátu Interpolu, ale následně byly zablokovány až do posouzení stížnosti kvůli námitkám vzneseným žalobcem.

89 Začtvrté, pokud jde o dodržení práva žalobce být souzen v přiměřené lhůtě, z dopisů GP nevyplývá, z jakého důvodu, vzhledem k dlouhodobé nepřítomnosti žalobce na ukrajinském území, o níž byly ukrajinské orgány informovány, byla vyšetřujícímu soudci předložena žádost o řízení *in absentia* až dne 9. července 2018, tedy více než čtyři roky po zahájení předběžného vyšetřování.

90 Je rovněž nutné konstatovat, že úplné znění rozhodnutí o řízení *in absentia* předložila GP v odpověď na otázku Rady ze dne 18. ledna 2019 a že až do přijetí napadených aktů nebyla Rada ukrajinskými orgány informována o tom, jaký je stav řízení 521 ve světle uvedeného rozhodnutí o povolení řízení *in*

absentia, ani sama nepožádala tyto orgány o informace v tomto ohledu. V dopise ze dne 22. ledna 2019 nadto GP pouze uvedla, že obžaloba bude podána k soudu, jakmile se obhajoba seznámí s podrobnostmi probíhajícího trestního řízení.

91 Pokud jde o argument, který Komise vyvozuje z existence dalších soudních rozhodnutí vůči žalobci (viz bod 53 výše), je třeba uvést, jak již bylo učiněno ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 11. července 2019, Klymenko v. Rada (T-274/18, EU:T:2019:509, bod 81), že tato rozhodnutí spadají do rámce trestních řízení, kterými bylo odůvodněno zařazení jména žalobce na seznam nebo jeho ponechání na tomto seznamu, a mají ve vztahu k nim jen vedlejší charakter, neboť mají buď zajišťovací, nebo procesní povahu.

92 Taková rozhodnutí, která mohou sloužit nanejvýš k prokázání existence dostatečně pevného skutkového základu, a sice skutečnosti, že v souladu s kritériem pro zařazení bylo vůči žalobci vedeno trestní řízení mimo jiné pro trestný čin zneužití ukrajinských státních prostředků nebo majetku, nejsou ze své podstaty sama o sobě způsobilá prokázat, že rozhodnutí ukrajinských orgánů činných v trestním řízení zahájit a vést uvedená trestní řízení, o něž se v podstatě opírá zachování omezujících opatření vůči žalobci, bylo přijato při dodržení práva žalobce na obhajobu a jeho práva na účinnou soudní ochranu.

93 Nadto pokud jde o okolnost, že žalobce připustil, že mu byl dne 21. dubna 2017 zpřístupněn spis, jejž vůči němu vede GP, je nutno konstatovat, že se jedná o podmínku nezbytnou, avšak nepochybně nedostatečnou pro učinění závěru, že bylo dodrženo jeho právo na obhajobu a na účinnou soudní ochranu.

94 V každém případě se Rada nedovolává žádné písemnosti ve spise z řízení, jež vedlo k přijetí napadených aktů, z níž by vyplývalo, že zkoumala rozhodnutí ukrajinských soudů, jichž se obecně dovolává, a na jejich základě mohla učinit závěr, že podstata procesních práv žalobce byla respektována.

95 Rada ostatně ani nevysvětluje, jak lze na základě existence těchto soudních rozhodnutí mít za to, že ochrana předmětných práv byla zaručena, když – jak uvedl žalobce v dopisech zaslaných Radě – řízení 521, které bylo zahájeno v dubnu 2014 a týkalo se skutků spáchaných údajně v letech 2011 až 2014, se ještě nacházelo v přípravném stadiu a dotčená věc nebyla předložena ukrajinskému soudu k meritornímu projednání, nýbrž nanejvýš k rozhodnutí o otázkách procesní povahy.

96 Článek 47 druhý pododstavec Listiny, jenž představuje parametr, z hlediska kterého Rada posuzuje dodržení práva na účinnou soudní ochranu, stanoví, že každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2019, Klymenko v. Rada, T-274/18, EU:T:2019:509, bod 84 a citovaná judikatura).

97 Pokud Listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným EÚLP, jako jsou práva stanovená v článku 6, jsou podle čl. 52 odst. 3 Listiny smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá EÚLP.

98 V tomto ohledu je třeba připomenout, že ESLP při výkladu článku 6 EÚLP uvedl, že cílem zásady přiměřené lhůty je zejména chránit obviněného před nadměrnými průtahy v řízení a zabránit tomu, aby zůstal příliš dlouho v nejistotě o svém osudu, jakož i prodlením, která mohou ohrozit účinnost a důvěryhodnost výkonu spravedlnosti (viz rozsudek ESLP ze dne 7. července 2015, Rutkowski a další v. Polsko, CE:ECHR:2015:0707JUD007228710, bod 126 a citovaná judikatura). A dále ESLP konstatoval, že porušení této zásady může být konstatováno mimo jiné tehdy, vyznačuje-li se trestní řízení nacházející se ve stadiu vyšetřování četnými fázemi nečinnosti, jež jsou přičitatelné orgánům příslušným k vedení tohoto vyšetřování (v tomto smyslu viz rozsudky ESLP ze dne 6. ledna 2004,

Rouille v. Francie, CE:ECHR:2004:0106JUD 005026899, body 29 až 31; ze dne 27. září 2007, Reiner a další v. Rumunsko, CE:ECHR:2007:0927JUD 000150502, body 57 až 59, a ze dne 12. ledna 2012, Borisenko v. Ukrajina, CE:ECHR:2012:0112JUD 002572502, body 58 až 62).

99 Z judikatury kromě toho vyplývá, že jsou-li vůči určité osobě uplatňována omezující opatření po dobu několika let, a to z důvodu existence téhož trestního řízení vedeného GP, je Rada povinna se hlouběji zabývat otázkou případného porušení základních práv této osoby ukrajinskými orgány (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. ledna 2019, Stavyckyj v. Rada, T-290/17, EU:T:2019:37, bod 132).

100 V projednávané věci tedy měla Rada přinejmenším uvést důvody, proč se mohla navzdory argumentům žalobce reprodukovaným v bodě 95 výše domnívat, že jeho právo na účinnou soudní ochranu před ukrajinskými orgány činnými v trestním řízení, které je zjevně základním právem, bylo respektováno, pokud jde o otázku, zda jeho záležitost byla projednána v přiměřené lhůtě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2019, Klymenko v. Rada, T-274/18, EU:T:2019:509, bod 87).

101 S ohledem na písemnosti ve spise tedy nelze učinit závěr, že skutečnosti, jež měla Rada k dispozici při přijímání napadených aktů, jí umožňovaly ověřit, zda rozhodnutí ukrajinských orgánů činných v trestním řízení bylo přijato při dodržení práva žalobce na účinnou soudní ochranu a na projednání jeho záležitosti v přiměřené lhůtě.

102 Kromě toho je třeba v tomto ohledu také uvést, že judikatura, podle které v případě přijetí takového rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků, jako je rozhodnutí týkající se žalobce, přísluší Radě nebo unijnímu soudu, aby ověřily nikoli opodstatněnost vyšetřování, jež byla na Ukrajině vedena proti osobě, vůči které byla přijata tato opatření, nýbrž pouze opodstatněnost rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků ve vztahu k dokumentu nebo dokumentům, o který nebo o které se toto rozhodnutí opíralo, nemůže být vykládána v tom smyslu, že Rada není povinna ověřit, že rozhodnutí třetího státu, na němž zamýšlí založit přijetí omezujících opatření, bylo přijato při dodržení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2019, Klymenko v. Rada, T-274/18, EU:T:2019:509, bod 90 a citovaná judikatura).

103 Vzhledem ke všem výše uvedeným úvahám není prokázáno, že se Rada před přijetím napadených aktů ujistila o tom, že ukrajinské orgány činné v trestním řízení dodržely v rámci trestních řízení, ze kterých Rada vycházela, právo žalobce na obhajobu a jeho právo na účinnou soudní ochranu. Z toho vyplývá, že se Rada tím, že rozhodla o ponechání jména žalobce na seznamu, dopustila nesprávného posouzení.

104 Za těchto okolností je třeba napadené akty zrušit v rozsahu, v němž se týkají žalobce, aniž je nezbytné zabývat se ostatními důvody a argumenty vznesenými žalobcem.

105 Pokud jde o podpůrný návrh Rady (viz bod 43 třetí odrážka výše) směřující v zásadě k zachování účinků rozhodnutí 2019/354 do doby, než uplyne lhůta pro podání kasačního opravného prostředku, a v případě, že by byl podán kasační opravný prostředek, až do rozhodnutí o tomto kasačním opravném prostředku, stačí uvést, že rozhodnutí 2019/354 vyvolávalo účinky pouze do 6. března 2020. Z toho důvodu nemá zrušení napadeného rozhodnutí tímto rozsudkem vliv na období následující po tomto datu, takže o otázce zachování účinků tohoto rozhodnutí není nutné rozhodnout (viz rozsudek ze dne 11. července 2019, Klymenko v. Rada, T-258/18, EU:T:2019:509, bod 93 a citovaná judikatura).

K nákladům řízení

106 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobce požadoval náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí Rady (SZBP) 2019/354 ze dne 4. března 2019, kterým se mění rozhodnutí 2014/119/SZBP o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci na Ukrajině, a prováděcí nařízení Rady (EU) 2019/352 ze dne 4. března 2019, kterým se provádí nařízení (EU) č. 208/2014 o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci na Ukrajině, se zrušují v rozsahu, v němž bylo na seznamu osob, subjektů a orgánů, na které se vztahují tato omezující opatření, ponecháno jméno Oleksandra Viktorovyče Klymenka.**

2) **Radě Evropské unie se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Spielmann Spineanu-Matei Mastroianni

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 25. června 2020.

Podpisy